

[Landbrugsministeren.]

skal lægges, er ikke endeligt afklaret. Vi er indstillet på at lægge administrationen af denne ordning, hvor man personalemæssigt kan gøre det med størst fordel, altså dér, hvor presset er mindst. Jeg ved ikke, hvor vi ender, men jeg kan da sige, at i øjeblikket er jordlovsudvalget og jordlovsudvalgets personale meget optaget af at administrere andre ting, så det er da muligt, hvis vi finder ud af, at det kan gøres med fordel i Hypotekbanken, at det bliver lagt herover.

Hr. Arne Bjerregaard stillede mig det spørgsmål, om det var muligt at udvide den afdragsfrie periode fra 1 til 2 år. Dér må jeg sige til hr. Arne Bjerregaard, at det jo er folketinget, der til enhver tid beslutter, hvordan lovene her i landet skal se ud, og derfor er det en af de ting, der er mulighed for at diskutere. Jeg har det umiddelbare indtryk, at hvis folketinget skulle vedtage en sådan udvidelse, vil regeringen formentlig ikke gøre det til et kabinetsspørgsmål.

Jeg håber, at hr. Fuglsang overvinder sine betænkeligheder. Han siger ganske vist, at her er det pengeinstitutterne, man hjælper. Åh ja, det ved jeg ikke. Det er i hvert fald ikke det, der er givet udtryk for over for mig af de landmænd og de landbrugsorganisationer, som har henvendt sig til mig for at få en sådan ordning. Det har absolut været deres opfattelse, at denne ordning selvfølgelig nok kan hjælpe den enkelte landmand, men også kan være med til at hjælpe hele erhvervet.

Jeg kunne måske også i denne forbindelse sige til hr. Halvgaard, når han stiller sig helt uforstående over for det her forslag, at interessen fra samfundets side i at opretholde den animalske produktion på de ejendomme, det her drejer sig om, er meget væsentlig, idet en nedsættelse af den animalske produktion på grund af fodermangel og på grund af, at landmanden måske ikke har økonomisk mulighed for at købe det nødvendige foder, jo på lidt længere sigt betyder, at vi mister nogle værdifulde indtægter fra den animalske produktion, som hele samfundet er interesseret i at opretholde.

Man kan jo i det hele taget konstatere på hr. Halvgaards tale, at solidaritet for fremskridtspartiet er en by i Sibirien. Ikke alene har han ikke forstået, hvad vi andre forstår ved begrebet, og det kan man nok undre sig

over, for det er vel heller ikke et nyt begreb i den forstand for hr. Halvgaard og for fremskridtspartiet. Men man kan jo nok have sin tvivl om formanden for folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg med den holdning, han har til det erhverv, som jo, hvis man betragter tallene, er et meget vigtigt eksporterhverv for dette land, er et meget vigtigt erhverv, hvis indtjening og hvis eksportmuligheder betyder vældig meget også for alle andre borgere, fordi det er med til at hjembringe en stor del af den valuta, som det danske samfund har så hårdt brug for. Derfor synes jeg egentlig, selv om jeg kender fremskridtspartiets principielle synspunkter, at man kunne gå ind for en så begrænset ordning, som det her til syvende og sidst er, hvor forpligtelserne til at betale jo udelukkende påhviler den landmand, der får lånet, og hvor staten udelukkende træder til i det tilfælde, hvor det viser sig, at den pågældende landmand ikke kan klare sine forpligtelser, og jeg tror da nok, vi alle sammen er enige om, at det vil blive i meget få tilfælde.

Må jeg sige til hr. Wilhjelm, at jeg ikke her har de tal præsent, som han efterlyser med hensyn til tabene på 1960-ordningen, men jeg vil på den givne foranledning naturligvis få undersøgt de ting, som hr. Wilhjelm spurgte om, og de kan jo så til sin tid meddeles udvalget.

Udbyttet måles i foderenheder. Det var også et spørgsmål, der blev rejst.

Med hensyn til dokumentationen vil vi benytte den samme fremgangsmåde, som også er benyttet i 1960-loven, attester fra konsulenter og kommunalbestyrelser, men det er måske også et spørgsmål, som vi kan drøfte nærmere under det kommende udvalgsarbejde.

Hr. Wilhjelm stillede det spørgsmål, om det her dog ikke er at friste landmændene til at holde en del af 1975-udbyttet uden for beregningen. Jeg skal ikke benægte, at nogle måske kunne føle sig fristet. Det, de opnår ved at falde for fristelsen, er så i givet fald et lån til normal bankrente med pant i deres ejendom. Det er vel ikke sådan, at mange landmænd vil føle sig fristet til at optage lån, som de måske ikke har brug for. Naturligvis kan man ikke benægte det, men jeg tror nok, at i almindelighed vil det nok være svært at falde for fristelsen, for det er jo